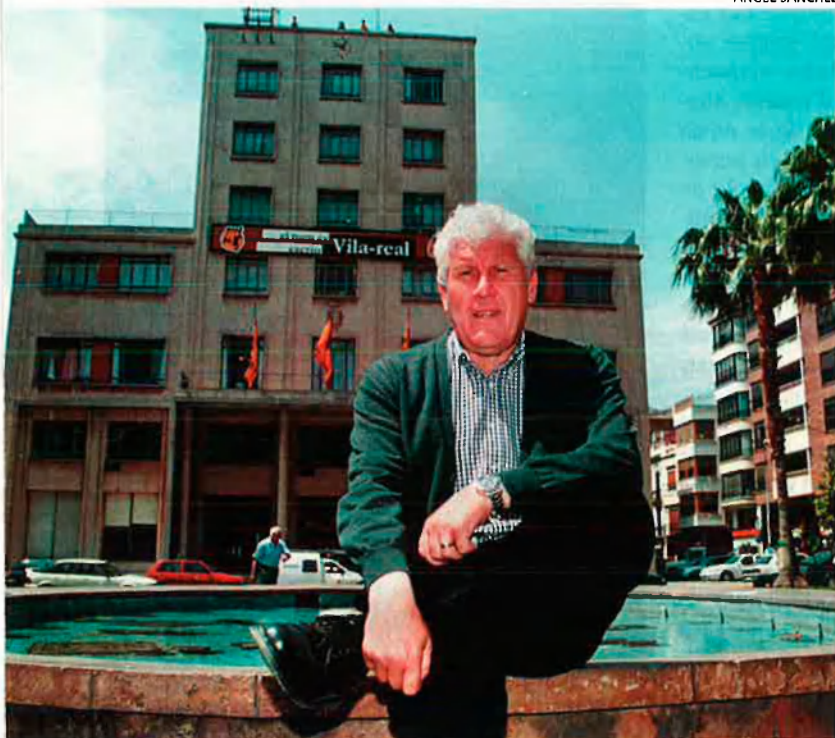

ÀNGEL SÁNCHEZ

L'entrenador bomber

Francisco García Gómez, 'Paquito', (Oviedo, 1938) accepta gustós que el consideren el bomber del Vila-real, l'home a qui cal cridar en cas d'emergència. Amb ell, el Submarí Groguet ha tornat a la primera divisió. La pròxima temporada deixarà la banqueta grogueta en mans de Víctor Muñoz.

Acaba l'entrenament i a la Ciutat Esportiva de Vila-real es nota que el Submarí Groguet ha emergit a la superfície i torna a ser de primera. La ressaca de l'ascens està en el color groc amb què s'han tintat el cabell els jugadors i en l'alegria de les quatre mares de família que s'han acostat a les instal·lacions per fer-se fotos amb aquests ídols casolans i accessibles, i amb el seu entrenador, Francisco García Gómez, "Paquito". Nascut a Oviedo un dia de Sant Valentí fa 62 anys, "Paquito" no s'ha tintat els cabells de groc per celebrar l'esdeveniment. Ell els té blancs,

diu que de pors i patiments. Tan blancs que els seus jugadors l'han batejat com "el Abuelo". Home pla, senzill i de conversa pausada, reconeix que li agrada que parlen d'ell com l'entrenador bomber. El *mister* que sempre està a mà per a apagar focs incontrolats. Això de ser futbolista, diu que li ve d'abans de nàixer, quan ja pegava puntellons dins la panxa de sa mare per no tenir un baló a mà. Després Pachín, com l'anomenaven de menut, va començar a despuntar al col·legi i tots sabien que acabaria essent futbolista. De l'Oviedo va passar al València, l'any 1962. I allí va guanyar quatre finals de Copa, una copa de la UEFA i una lliga com a capità de l'equip. Ha entrenat clubs a totes les categories: juvenils, regionals, de tercera, segona i primera divisió. El Gandia, el Mestalla, el Castelló, l'Hèrcules, l'Atlètic de Madrid, el Reial Valladolid, el Rayo Vallecano, el Ràcing de Santander, l'Osasuna, Las Palmas, el Cadis, la Unió Esportiva Figueres i el Vila-real. Tot el que pensa del futbol es resumeix en una frase del seu ídol Alfredo Di Stefano: "*Gracias, vieja*".

—*Primer el Ràcing de Santander, després el Rayo Vallecano i ara el Vila-real. Tres clubs que han fet el bot a la primera divisió de la seua mà com a entrenador. L'últim ascens és el que millor li ha provat?*

—Bé, jo no sóc especialista en això, aconseguir pujar de categoria, encara que aquest sempre és el repte. I allò últim que vius sempre és el millor. És el més important perquè és el present. Tot el que queda darrere és una pàgina escrita que si vols recordar-la pots rellegir-la. Però el llibre cal continuar escrivint-lo i l'última pàgina sempre és la real, la que has de viure. I en aquest cas, com que ho hem fet bé, em sent molt orgullós.

—*Vostè, de tota manera, no va arribar al Vila-real per a ser entrenador.*

—No, que va. A mi em criden per a ser part integrant de l'escola del Vila-real. Vinc com a coordinador, necessitaven una persona i decideixen buscar-me a mi. Però a mesura que anaven passant els dies el club tenia una ambició que era fer una escola de futur. Això és el que hi ha en aquesta ciutat esportiva ara. A mi em toca treballar al despatx, però jo veig que a mi aquella feina no m'agradava molt. En el fons el que volia era estar en el camp amb els xics. I van venir molts canvis, van passar coses i el club va pujar a primera. I aquí és on veus la grandesa del futbol, quan un equip tan modest com aquest aconsegueix pujar. A partir d'aquí Paquito va passant per diferents llocs sempre relacionats amb l'escola i col·laborant en la qüestió d'aconsejar sobre jugadors. La meua missió era veure partits, avaluar futbolistes i aportar els meus criteris per a fer fitxatges. Molt d'anar cap ací i cap allà. Quan vaig arribar el club tenia 12 equips i ara en té 21, i això significa molt més treball. Volem que aquesta ciutat siga el millor planter de formació per a futurs futbolistes.

—*Però arriba un moment en què vostè ha de deixar el despatx i apagar el primer incendi.*

—Sí, el club estava en primera divisió i jo vaig haver de fer-me'n càrrec al final de la temporada. Van ser moments molt durs. En les últimes jornades no aconseguim mantenir-nos i arriba el desencant. Baixem de

nou a segona i comença aquesta temporada amb Joaquín Caparrós d'entrenador. Només dura set jornades. Aleshores em diuen que anaven a expulsar l'entrenador i que jo m'havia de fer càrrec de nou de l'equip.

—A vostè se li atribueix el mèrit de reconciliar el club amb l'afició després de la tensió que va acompanyar el pas de Caparrós pel Vila-real.

—Bé, jo no diria tant. En la meua feina vas al camp tots els dies i veus els jugadors com treballen. Forma part del treball de l'entrenador guanyar-se els jugadors i els jugadors guanyar-se l'entrenador. És cert que diuen que sóc dialogant, però també exigent. No tots em volen tant com tu creus.

—L'ascens li deu haver servit també per llevar-se l'espina que tenia clavada quan el club va baixar a segona essent vostè l'entrenador.

—Doncs sí, perquè fer-te càrrec de l'equip quan estava en primera, en aquell moment en què les coses no anaven gens bé, va ser difícil. Volíem bons resultats però no arribaven. Vam salvar el descens directe però amb el Sevilla, en la promoció, no ho vam fer gens bé. Ens va eixir tot malament. I va venir el descens. Jo ja m'havia tallat la *coleta* com a entrenador, però ells van confiar en mi pels motius que siga, per alguna cosa que veien en mi, i aquell desencant va ser molt dur. En l'orgull d'una persona aquella ferida va ser com un puntelló fort i dolorós. Quan em van proposar de tornar a agafar l'equip els vaig dir que sí, però amb tranquil·litat.

—Quina és l'equació que dóna com a resultat l'ascens a primera?

—Per a mi no hi ha equació. És la dinàmica d'uns homes a qui els encanta la seua professió, perquè és una professió molt bonica i a més està molt ben pagada. Si damunt reps el premi al final, l'afició t'estima amb bogeria. La il·lusió d'aquesta afició és una il·lusió que no està malmesa, que està intacta, que es manté pura. Quan veus tota la gent que segueix el Vila-real, en trens, en autobusos, és una meravella. No és una afició conflictiva, que duga problemes. No tenim les males gaites que es donen en altres llocs, de desordres i seguidors radicals. Sembla que la gent es contagia dels colors alegres del submarí groguet i com veuen els resultats de bonança, estan entusiasmats i molt agraïts.

—I després de l'ascens, ara què?

—Ara el que ve i el que es veu és la faena que el club ha fet des de l'ombra. Alguns fitxatges molt bons, com els de Víctor, del Reial Valladolid, el benidormer Amor, de la Fiorentina, Raül Garrido, que ve del Gimnàstic de Tarragona, Unai, del Mèrida, i Arruabarrena, del Boca Juniors. Aquesta és la línia a seguir.

"Quan veus tota la gent que segueix el Vila-real, en trens, en autobusos, és una meravella. Sembla que la gent es contagia dels colors alegres del submarí groguet, i com que veuen els resultats de bonança, estan emocionats."

—Vostè no s'assembla massa a la majoria dels entrenadors. Està còmode en el gran negoci del futbol?

—Molt, moltíssim. Ara acaba d'eixir un llibre d'Alfredo Di Stefano: *Gracias, vieja*. Aquest home va dir un dia que donava les gràcies al baló per tot el que li havia donat i encara li donava. Jo em sent molt a prop d'aquesta idea. Em dol veure algú que no estima el baló i simplement li pega malament el puntelló, sense ganes, i no m'ho puc callar.

—Jo crec que té una idea molt romàntica del futbol...

—Crec que sóc un somiador. Fa molts anys, quan estava en el València, escrivia contes. Els vaig titular *Diàlogos de las botas* pensant en aquell *Coloquio de los perros* de Cervantes, on els gossos parlaven del seu amo. Mirava les botes i els mitjons dels jugadors i els feia parlar. Deia simplement el que veia en cadascuna: les botes velles, les que sempre estaven cansades, les noves, les romanceres, les que arribaven tard, les engreixades, i van eixir moltes coses. El primer conte el van

publicar en un periòdic, però no vaig voler continuar, perquè és una part molt íntima teua la que fas pública.

—Vostè, que ha estat molt vinculat, com a jugador i com a entrenador, al València, què en pensa, del mercat persa en què s'ha convertit el club, ara que viu un dels millors moments de la seua història?

—Em sembla malament i trist. Si jo vull tenir dos homes com Palop i Farinós, per què no els puc tenir? No entenc algunes actituds, com la de Rivaldo: No estic a gust, m'han de pagar més. Aquesta manera de fer futbol no encaixa en els meus esquemes, no m'hi avinc.

"Em dol veure algú que no estima el baló i simplement li pega un mal puntelló, sense ganes, i no m'ho puc callar."

Martí Casanova